

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Karla Šimky a soudkyň JUDr. Miluše Doškové a Mgr. Evy Šonkové v právní věci žalobce: **Bytové družstvo EVROPSKÁ - 7172**, se sídlem Evropská 131, Praha 6, zastoupeného JUDr. Ondřejem Tošnerem, Ph.D., advokátem se sídlem Slavíkova 1568/23, Praha 2, proti žalovanému: **Magistrát hl. m. Prahy**, se sídlem Mariánské nám. 2/2, Praha 1, za účasti osoby zúčastněné na řízení: **SLOT Game, a. s.**, se sídlem Jáchymovská 142, Karlovy Vary, zastoupené JUDr. Petrem Orctem, advokátem se sídlem Jungmannova 24, Praha 1, o žalobě žalobce proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 8. 2011, č. j. S-MHMP 314897/2011/OST/No, v řízení o kasační stížnosti osoby zúčastněné na řízení proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 3. 7. 2014, č. j. 8 A 318/2011 - 130,

t a k t o :

Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 3. 7. 2014, č. j. 8 A 318/2011 - 130, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Rozhodnutí krajského soudu

[1] Rozsudkem ze dne 3. 7. 2014, č. j. 8 A 318/2011 - 130, zrušil Městský soud v Praze na základě žaloby podané žalobcem (dále jen „účastník řízení“) rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 8. 2011, č. j. S-MHMP 314897/2011/OST/No, a vrátil věc tomuto správnímu orgánu k dalšímu řízení. Tímto rozhodnutím bylo změněno rozhodnutí Úřadu městské části Praha 6 ze dne 9. 2. 2011, č. j. MCP6 000317/2011, kterým bylo vyhověno žádosti osoby zúčastněné na řízení (dále jen „stěžovatel“) o umístění stavby „Obchodně-administrativní centrum Vokovice (OAC), Praha 6, Evropská“ na pozemcích č. p. 302/2, 302/45, 306/8 a 625/3 v k. ú. Veleslavin a č. p. 645/5, 645/6 a 1324/4 v k. ú. Vokovice (dále

jen „stavba“) a územní rozhodnutí bylo změněno tak, že z výroku o popisu stavby byl vypuštěn text „Světelný pylon (s osvětleným informačním logem vlastníka a uživatelů objektu)“ a nahrazen textem „Při vjezdu z ulice Evropská nebude umístěn světelný pylon“, dále podmínka č. 12 byla nahrazena textem „Při vjezdu z ulice Evropská nebude umístěn světelný pylon“ a v podmínce č. 14 byl vypuštěn text „Venkovní osvětlení bude rovněž napájet osvětlený reklamní pylon“.

[2] V žalobě žalobce zejména namítal, že stavba je umístěna na území přírodního parku, aniž byly respektovány podmínky jeho ochrany. Namítal porušení čl. 3 odst. 2 písm. b) vyhlášky hl. m. Prahy č. 8/1990, o zřízení oblastí klidu v hlavním městě Praze a vyhlásování stavební uzávěry pro tyto oblasti (dále jen „vyhláška o zřízení oblastí klidu“), když v daném případě se zcela nepochybně nejedná o nízkopodlažní zástavbu, ale o objemnou šestipodlažní budovu, navíc nesloužící ani pro bydlení ani pro občanskou vybavenost. Namítal, že stavba byla umístěna v rozporu s ustanovením § 90 písm. b), c), d) zákona č. 183/2006 Sb. o územním plánování a stavebním řádu (dále jen „stavební zákon“).

[3] Městský soud rozhodoval ve věci opakovaně, neboť jeho předchozí rozsudek ze dne 30. 5. 2013, č. j. 8 A 318/2011 - 69, zdejší soud rozsudkem ze dne 13. února 2014, č. j. 7 As 75/2013 - 53, zrušil a vrátil věc městskému soudu k dalšímu řízení. V nyní napadeném rozsudku dospěl městský soud k závěru, že stavba je umístěna mj. na pozemku parc. č. 625/3 v katastrálním území Veleslavín, který je podle katastru nemovitostí památkově chráněným územím, a s touto skutečností se správní orgány v územním řízení vůbec nijak nevypořádaly. Vzhledem k tomu, že vlastníkem tohoto pozemku je hl. m. Praha, žalovaný musel a měl vědět, že se jedná o památkově chráněné území, a přesto vydal územní rozhodnutí v rozporu se zákonem. Z textu nařízení hl. m. Prahy č. 10/2014 Sb., o zřízení přírodních parků na území hlavního města Prahy (dále jen „nařízení č. 10/2014“), vyplývá, že se žalobce dovolával vyhlášky o zřízení oblastí klidu jako platného právního předpisu. Také z něj vyplývá, že stavební uzávěra pro přírodní park Šárka - Lysolaje byla v době rozhodování správních orgánů platná. Z textu do 31. 7. 2014 platné vyhlášky o zřízení oblastí klidu potom vyplývá, že přesné hranice všech oblastí klidu zřízených touto vyhláškou jsou zakresleny v základní mapě ČSFR v měřítku 1 : 10 000, která je součástí originálu této vyhlášky a je uložena v Pražském ústavu státní památkové péče a ochrany přírody. Z rozhodnutí žalovaného, rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, ale i vyjádření zástupkyně žalovaného je potom zřejmé, že se správní orgány nezabývaly mapovou přílohou vyhlášky o zřízení oblastí klidu a neposoudily ji ve vztahu k poloze pozemků, na kterých má být umístěna předmětná stavba.

II. Kasační stížnost a vyjádření žalobce a žalovaného k ní

[4] Osoba zúčastněná na řízení (dále jen „stěžovatel“) podala proti napadenému rozsudku městského soudu v zákonné lhůtě kasační stížnost, ve které uplatnila důvody podle ust. § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s. Namítá, že se městský soud neřídil právním názorem Nejvyššího správního soudu, ačkoli byl ze zákona takovým názorem vázán. Vůbec nezjišťoval rozsah působnosti vyhlášky o zřízení oblastí klidu a neposoudil, zda by zrušení rozhodnutí žalovaného nebylo neproporcionálním zásahem do práv stěžovatele

pokračování

z důvodu, že vyhláška o zřízení oblastí klidu je stavební uzávěrou účinnou od roku 1990 a její regulace nebyla zohledněna v územním plánu z roku 1999. Při určení, zda se stavba nachází na území přírodního parku Šárka – Lysolaje dle vyhlášky o zřízení oblastí klidu, zvolil městský soud zcela odlišný postup, než aby si tuto vyhlášku vyžádal. Jako základ pro své závěry vzal nařízení č. 10/2014, které nebylo platné v době vydání rozhodnutí žalovaného, a dokonce nebylo účinné ani v době vydání zrušujícího rozsudku Nejvyššího správního soudu. Je zcela proti principům právního státu, pokud by soud své rozhodování o tom, zda nějaký právní předpis je, či není platný, resp. zda jeho určitá ustanovení (či přílohy) jsou, či nejsou dostatečně určitá, postavil pouze na skutečnosti, že dotčený právní předpis je zmíněn jiným právním předpisem (a to navíc v obou případech pouze vyhláškou, resp. nařízením, tedy nikoli zákonem). Aniž by se městský soud zabýval mapovými přílohami vyhlášky o zřízení oblastí klidu, posoudil otázku oprávněnosti podání žaloby dle nařízení č. 10/2014. I případné omezení výstavby vyhláškou o zřízení oblastí klidu (ze zákona dočasněho charakteru) bylo odstraněno nejpozději přijetím územního plánu z roku 1999, který realizaci předmětné stavby umožnil. Funkční využití předmětných pozemků zůstalo přitom od roku 1999 do dnešního dne beze změn. Zrušení rozhodnutí žalovaného podle stěžovatele představuje neoprávněný zásah do jeho vlastnického práva, protože stěžovatel i jeho právní předchůdce předpokládali, že na předmětných pozemcích bude možné stavbu uskutečnit. Stěžovatel při koupi pozemků vycházel z úpravy v platném územním plánu. Vzhledem k charakteru území, kde se předmětné pozemky nachází (bezprostřední blízkost silnice Evropská, výškový dům CUBE, panelový dům BD Evropská, komunikace na pozemku atd.), by bylo v rozporu se zásadou správní praxe, pokud by stěžovateli realizace stavby povolena nebyla. Městský soud sice poukázal na skutečnost, že pozemek č. 625/3, který by měl být stavbou rovněž dotčen, má evidovaný způsob ochrany nemovitosti památkově chráněné území, opomněl však dodat, že na tomto pozemku je umístěna ulice Evropská. Jde o známou víceproudou frekventovanou silnici, o které pochopitelně vědí i správní úřady. Památková ochrana ulice Evropská je zcela bezpředmětná; údaj evidence v katastru nemovitostí u tohoto pozemku v tomto směru nemá žádnou relevanci. Navíc stavba nebude „stát“ na ulici Evropská, resp. na uvedené silnici; pozemek je ve výčtu zmíněných pozemků uváděn pouze proto, že bude stavbou dotčen prostřednictvím inženýrských sítí.

[5] Podle stěžovatele je napadený rozsudek rovněž nepřezkoumatelný, protože je celkově nesrozumitelný a vnitřně rozporný, i pokud jde o vysvětlení, proč se městský soud neřídil právním názorem kasačního soudu. V napadeném rozsudku opět chybí odůvodnění, proč městský soud umístění stavby posoudil podle čl. 3 odst. 2 písm. b) vyhlášky o zřízení oblastí klidu (a tím dospěl k závěru, že citované ustanovení vyhlášky o oblastech klidu umístění stavby vylučuje) a proč věc neposoudil naopak podle územního plánu, který je novějším právním předpisem a umístění stavby umožňuje. I kdyby snad vyhláška o zřízení oblastí klidu byla v předmětné době platná, pak měl městský soud aplikovat výlučně její čl. 3 odst. 1, dle kterého lze v oblastech klidu provádět výstavbu objektů na místech k tomu určených schválenou územně plánovací dokumentací. Rozhodnutím žalovaného nebylo porušeno ustanovení § 90 písm. b) stavebního zákona. Městský soud ani neuvedl, v čem konkrétně spatřuje architektonické a urbanistické hodnoty daného území a jak by mělo dojít k jejich narušení. Podle stěžovatele by naopak stavba poskytovala praktické a přínosné odclonění Přírodního parku Šárka – Lysolaje od

sousední ulice Evropská, která produkuje hluk a prach. Stěžovatel také namítá, že městský soud vydal rozsudek bez jednání při nerespektování ustanovení § 51 a 76 s. ř. s., což je procesní vadou, která mohla mít sama o sobě za následek nezákonnost rozsudku a je tak důvodem pro jeho zrušení.

[6] Stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud zrušil napadený rozsudek a vrátil věc městskému soudu k dalšímu řízení. V suplice pak požádal o rychlé rozhodnutí ve věci a vrácení věci jinému senátu městského soudu, než který ve věci dosud rozhodoval, a to s ohledem na skutečnost, že se jedná již o druhou kasační stížnost a že se městský soud zjevně neřídil právním názorem Nejvyššího správního soudu.

[7] Žalobce ve vyjádření ke kasační stížnosti opakoval argumenty, které již uvedl ve vyjádření k předchozí kasační stížnosti. Nad jejich rámec uvedl, že je logické, že městský soud zkontroloval, že vyhláška o zřízení oblastí klidu byla do dne 31. 7. 2014 platná a účinná. Nelze dovozovat, že zákonný účel vyhlášky byl zkonsumován nejpozději přijetím územního plánu, protože oba tyto dokumenty stojí vedle sebe a při umístění stavby je nutno splnit podmínky pro výstavbu stanovené v obou z nich. Územní plán neřeší umístění jednotlivých staveb, ale kde lze zástavbu realizovat. Napadený rozsudek jen těžko může představovat neoprávněný zásah do práva stěžovatele vlastnit majetek, neboť pouze potvrdil nezákonnost rozhodnutí žalovaného z důvodu nezákonnosti umístění stavby s ohledem na nesplnění podmínek pro její umístění v daném místě. Nedošlo jím k jakékoliv změně územního plánu nebo jiného právního předpisu regulujícího zástavbu v daném území. Stavební uzávěra nebyla vyhlášena napadeným rozsudkem, ale vyhláškou o zřízení oblastí klidu, s jejímž textem se stěžovatel mohl či měl seznámit.

[8] Žalobce navrhl, aby kasační stížnost byla zamítnuta jako nedůvodná.

[9] Žalovaný se ke kasační stížnosti po věcné stránce nevyjádřil.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[10] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v souladu s ust. § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnil stěžovatel v podané kasační stížnosti, a přitom sám neshledal vady uvedené v odst. 4, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

[11] V rozsudku, kterým byl zrušen předchozí rozsudek městského soudu, dospěl Nejvyšší správní soud ve zkratce k závěru, že otázku, zda se stavba nachází na území přírodního parku, mohl městský soud vyřešit pouze na základě posouzení relevantní právní úpravy, která upravuje hranice přírodního parku, a polohy umísťované stavby zakreslené v dokumentaci pro řízení o vydání územního rozhodnutí.

[12] Nejvyšší správní soud pak zavázal městský soud právním názorem ve smyslu § 110 odst. 4 s. ř. s., podle kterého bylo zjednodušeně třeba, aby městský soud a) zjistil rozsah působnosti vyhlášky o zřízení oblastí klidu, konkrétně aby si vyžádal od žalovaného mapové přílohy vyhlášky o zřízení oblastí klidu a posoudil je ve vztahu

pokračování

k poloze pozemků, na kterých má být umístěna předmětná stavba; b) aby posoudil, zda nároky na dostatečně přesné vymezení chráněného území splňuje slovní popis hranic oblastí klidu obsažený v příloze vyhlášky (pokud nebude možné mapové podklady vyhlášky o zřízení oblastí klidu dohledat). Vedle toho zdejší soud přisvědčil výkladu městského soudu ohledně vztahu čl. 3 odst. 1 a čl. 3 odst. 2 vyhlášky o zřízení oblastí klidu, z čehož vyplývá, že podle této vyhlášky není možné povolit umístění stavby na území oblasti klidu, protože se nejedná o rodinný domek nebo nízkopodlažní zástavbu odpovídající architektonické kvality. Zároveň však Nejvyšší správní soud městský soud zavázal, aby i v případě, že k tomu budou dány důvody, posoudil, zda by zrušení rozhodnutí žalovaného nebylo neproporciálním zásahem do práv stěžovatele z důvodu, že vyhláška o zřízení oblastí klidu je stavební uzávěrou účinnou od roku 1990 a její regulace nebyla zohledněna v územním plánu z roku 1999 (dospěje-li k závěru, že vyhláška o zřízení oblastí klidu je dostatečně určitá a předmětné pozemky se nacházejí v oblasti klidu Šárka – Lysolaje, kde je omezena výstavba).

[13] Ze soudního spisu je zřejmé, že městský soud mapové přílohy vyhlášky o zřízení oblastí klidu nevyžádal a umístění stavby v oblasti klidu Šárka – Lysolaje dovodil na základě výpisu z katastru nemovitostí k jednotlivým pozemkům, na nichž má být stavba realizována. Takový postup by byl v souladu se závazným názorem zdejšího soudu tehdy, pokud by bylo z příslušného zápisu zřejmé, že k němu došlo právě na základě vyhlášky o zřízení oblastí klidu a také že v katastru zapsaná ochrana ve formě památkově chráněného území byla zapsána správně. Zápis v katastru nemovitostí je ve vztahu k regulaci upravené vyhláškou toliko indikátorem rozsahu územní ochrany, ze kterého ovšem nelze dovozovat více, než že podkladem pro zápis do katastru mohly být mapové podklady vyhlášky o zřízení oblastí klidu. Zároveň se však může jednat o územní ochranu založenou jiným způsobem, případně může jít i o chybný či obsoletní zápis. V napadeném rozsudku chybí úvahy, které by osvětlovaly, proč městský soud považoval památkovou ochranu uvedenou v zápisu v katastru nemovitostí za totožnou s ochranou na základě vyhlášky o zřízení oblastí klidu. Ty jsou přitom nezbytné, aby bylo postaveno najisto, jaká ochrana a v jakém konkrétním rozsahu na dotčené pozemky dopadá. Městský soud se nezabýval ani otázkou, o který z dotčených pozemků se jedná z pohledu prostorové realizace stavby. Výpisy z katastru, které jsou součástí soudního spisu, potvrzují tvrzení stěžovatele, že na pozemku parc. č. 625/3 se nachází ulice Evropská, čemuž odpovídá i způsob využití pozemku „ostatní plocha“. Stavba má přitom být umístěna při této ulici, na kterou se pouze napojuje, a spor před městským soudem byl zjevně veden zejména ohledně polohy stavby na pozemcích přiléhajících k pozemku parc. č. 625/3. Městský soud tak nevyhověl již prvnímu z požadavků, které vznesl zdejší soud ve zrušovacím rozsudku. Nejvyšší správní soud proto přisvědčil námitce, že se městský soud neřídil jeho závazným názorem.

[14] Výše uvedené neznamená, že oblast klidu Šárka – Lysolaje, ve které došlo k omezení výstavby vyhláškou o zřízení oblastí klidu, nemohla zahrnovat také pozemek parc. č. 625/3, tedy že by závěr městského soudu musel být *a priori* chybný. Ale bez dalšího dokazování tomuto závěru přisvědčit nelze. Nadto se jeví jako nelogické, aby tato oblast klidu zahrnovala pozemky za plánovanou výstavbou (směrem k Šáreckému údolí) i před ní (ulice Evropská) a nikoliv již ostatní stavbou dotčené pozemky (uprostřed), u nichž žádný způsob ochrany v katastru nemovitostí vyznačen není.

[15] Ze samotných výpisů z katastru nemovitostí je zřejmé, že k jejich pořízení došlo dne 25. 7. 2014, aniž by městský soud nařídil jednání za účelem dokazování obsahu těchto výpisů, byť jej posoudil jako zásadní pro posouzení dané věci. Důvodná je proto i námitka, že městský soud nerespektoval ustanovení § 51 a 76 s. ř. s.

[16] Postup městského soudu, který prvně z nařízení č. 10/2014 dovodil, že vyhláška o zřízení oblastí klidu byla v době rozhodování žalovaného platná a účinná, respektive že k jejímu zrušení došlo právě až v důsledku přijetí tohoto nařízení, Nejvyšší správní soud nepovažuje za nezákonný. O zjištěné skutečnosti nebylo v posuzované věci sporu, nicméně nelze vyčítat městskému soudu, že ji potvrdil na základě obsahu v mezidobí přijatého nařízení.

[17] Městský soud v rozsudku rovněž uvedl, že z ustanovení § 14 odst. 1, 2 nařízení č. 10/2014 zjistil, kde se rozkládá přírodní park Šárka - Lysolaje a vymezení přírodního parku reprodukoval s tím, že orientační mapa území přírodního parku je obsažena v příloze k tomuto nařízení a hranice přírodního parku se stanoví uzavřeným polygonem, jehož vrcholy jsou určeny v Souřadnicovém systému Jednotné trigonometrické sítě katastrální (S-JTSK), a seznam souřadnic jednotlivých vrcholů uspořádaných tak, jak jdou v obrazi za sebou, je obsažen v příloze č. 2 části L k tomuto nařízení. Z tohoto zjištění městský soud nevyvodil žádný závěr a v dalších částech odůvodnění z něj již nevycházel. Výslovně uvedl, že nespornost umístění stavby v památkově chráněném území vyplývá z výpisu z katastru nemovitosti k pozemku parc. č. 625/3. Není tak zřejmé, ani zda zároveň považoval vymezení přírodního parku Šárka - Lysolaje v nařízení č. 10/2014 za shodné s vymezením oblasti klidu Šárka - Lysolaje ve vyhlášce o zřízení oblastí klidu, ani co by takový závěr znamenal pro posuzovanou věc. Takové závěry opět nejsou zřejmé bez dalšího, protože oblast přírodního parku nemusí plně přejímat vymezení oblasti klidu.

[18] Ke stížním námitkám lze doplnit, že nezákonným či dokonce v rozporu s principy právního státu by nebyl ani postup, kterým by městský soud z nařízení č. 10/2014 zjistil obsah vyhlášky o zřízení oblastí klidu, pokud by takový postup mohl být dostatečně spolehlivý, tedy že by například nařízení využívalo prokazatelně stejné mapové podklady se shodným vymezením oblasti klidu. Ani takový postup by však neřešil otázku, zda mapové přílohy vyhlášky o zřízení oblastí klidu vůbec existují, respektive byly v době účinnosti vyhlášky o zřízení oblastí klidu dosažitelné jejím adresátům. Odpověď na tuto otázku je přitom klíčová z pohledu ochrany právní jistoty adresátů vyhlášky.

[19] Co se týče námitky nepřezkoumatelnosti, závěry městského soudu na sebe logicky navazují a je z nich zřejmé, že městský soud se neodchýlil od závazného právního názoru záměrně, když za dostatečnou pro řešení sporných otázek považoval kvalifikaci dotčených pozemků dle zápisu v katastru nemovitostí a aplikaci příslušných ustanovení vyhlášky o zřízení oblastí klidu. Nicméně i v takovém případě poté, co dospěl k závěru, že se jeden z pozemků dotčených umístěním stavby nachází na území oblasti klidu Šárka - Lysolaje, se měl zabývat důsledky, které vyplývají ze skutečnosti, že vymezení oblastí klidu je svojí povahou stavební uzávěrou. Ta byla účinná od roku 1990, ale nebyla zohledněna v územním plánu z roku 1999 a k jejímu nahrazení došlo teprve v roce 2014 zřízením zvláště chráněného území v souladu se zákonem č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a

pokračování

krajiny. Již dříve se Nejvyšší správní soud vyslovil, že existence stavební uzávěry je možná pouze na nezbytně nutnou dobu potřebnou k projednání a vydání této územně plánovací dokumentace (viz judikatura, na jejíž závěry odkazuje citovaný zrušující rozsudek - rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 10. 2013, č. j. 4 Ao 9/2011 - 191, ze dne 21. 2. 2012, č. j. 4 Ao 8/2011 - 69, ze dne 14. 2. 2013, č. j. 7 Aos 2/2012 - 53, nebo ze dne 17. 6. 2011, č. j. 7 As 27/2011 - 102). Tímto zásadním právním problémem se však městský soud nezabýval a ani neuvedl důvody, proč se závazným názorem zdejšího soudu neřídil. Tím zatížil napadený rozsudek vadou nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů.

[20] Stěžovateli lze přisvědčit i v tom, že na hranici přezkoumatelnosti je závěr městského soudu, že žalovaný neposuzoval záměr stavebníka v souladu s charakterem území a s požadavky na ochranu architektonických a urbanistických hodnot v území ve smyslu § 90 písm. b) stavebního zákona. Městský soud ohrožené hodnoty nijak nekonkretizoval, jeho závěry však navazují na pasáž odůvodnění, ve které posuzoval splnění podmínek vyhlášky o vymezení oblastí klidu, a lze dovést, že rozporným s výše uvedeným ustanovením stavebního zákona shledal právě postup žalovaného, který se podle něj zmíněnou vyhláškou neřídil. Zdejší soud dodává, že podřazení ochrany oblastí klidu, které jsou vymezeny ve formě stavební uzávěry, pod cíle a úkoly územního plánování podle § 90 písm. b) stavebního zákona se jeví jako příhodné, neboť výčet cílů a úkolů v tomto ustanovení je pouze příkladný a stavební uzávěru je nutné v její současné podobě (územní opatření), ze které stavební zákon vychází, považovat za specifický nástroj územního plánování. Na rozdíl od územně plánovací dokumentace, která je koncepčním nástrojem územního plánování a řeší problematiku více případů, a územního rozhodnutí, jež je výkonným nástrojem územního plánování a řeší individuální případy, je územní opatření nástrojem, který z důvodů veřejného zájmu, jež mají časově omezenou platnost (viz § 97 odst. 1 stavebního zákona), upravuje poměry v území formou opatření obecné povahy vydávaného radou obce nebo kraje v přenesené působnosti.

[21] K námitce, že měl městský soud posoudit umístění stavby podle územního plánu z roku 1999, který je novějším právním předpisem a umístění stavby umožňuje, odkazuje zdejší soud ve stručnosti na své závěry, ke kterým dospěl v předchozím zrušovacím rozsudku, především že územní plán vyznačenou územní ochranu nezakládá, „*pouze přejímá označení jednotlivých území z jiných obecně závazných předpisů, ve kterých jsou vymezena ochranná pásma a chráněná území, včetně podmínek jejich vzniku a pravidel chování v nich.*“ Z toho důvodu je třeba při umísťování stavby splnit jak podmínky stanovené územním plánem, tak i podmínky územní ochrany. Proto se také zdejší soud ve zrušovacím rozsudku zabýval výkladem a povahou vyhlášky o zřízení oblastí klidu. Tato námitka tudíž není důvodná.

IV. Závěr a náklady řízení

[22] S ohledem na výše uvedené Nejvyšší správní soud napadený rozsudek městského soudu zrušil a věc vrátil městskému soudu k dalšímu řízení (§ 110 odst. 1 s. ř. s.). Zruší-li Nejvyšší správní soud rozhodnutí krajského soudu a vrátí-li mu věc k dalšímu řízení, je tento vázán právním názorem vysloveným ve zrušujícím rozsudku (§ 110 odst. 4 s. ř. s.).

[23] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodne městský soud v novém rozhodnutí (§ 110 odst. 3 s. ř. s.).

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** přípustné opravné prostředky.

V Brně dne 18. prosince 2014

JUDr. Karel Šimka
předseda senátu